



# LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR  
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

## El discurs de 'n Salmerón



Dihent las veritats... se guanyan las amistats.

### LA SENMANA DE DIJOURS À DIJOURS

LA descomposició de las pandillas monárquicas ha alcançat proporcions verdaderament alarmants pels qui tinguin algún interés en el sosteniment de las actuals institucions.

Per la part dels conservadors, després del discurs

de 'n Maura, el govern de rayadillo ha quedat que no es bó ni pel drapaire. Els aplausos tributats per la majoria al ex ministre mallorquí, han sonat com á bofetadas eobre las galts de 'n Villaverde y en García Alix. Un govern no pot viure sense dignitat y la dignitat política 's pert quan s' ha de viure de la misericordia agena. De manera que á no ser la necessitat de l' aprobació dels pressupostos, del govern de rayadillo no se 'n cantaria ja gall ni gallina. Era molt prim, al fi género d' estiu que no abruga quan comensa á deixarse sentir el fret del desen-

gany. Y ara resulta que ni abruga ni cubreix. Per la part dels fusionistas, la descomposició es encare més tremenda. Aquella conjunció de concupiscencias durant tants anys sostinguda per las marullerías de 'n Sagasta, s' ha desfet ruidosamente en el xivarri de l' última Assamblea, en la qual els prohoms del partit s' han mostrat al natural y sense camisa. Es en vá qu' en Montero Ríos per una part y en Moret per l' altra, tractin de constituir cada hu un partit, ab els fragments de la trencadissa. Del partit fusionista fet á micas, se 'n pot dir lo

que 's diu de una cassola quan ha caygut á terra:— 'Passa'n aygua!

Enfront de aquesta reventada general, se vá solidant cada día més el moviment republicà, vigorosament apoyat per l' opinió sana del país.

L' última victoria electoral proporcionarà á nostres correligionaris el predomini en las corporacions municipals de las principals poblacions d' Espanya. Ja 'l caciquisme que tot ho corrompia, res podrà en ellas, estrellantse en la ferma voluntat dels elegits

pel poble i per el poble apoyats en las sevas decisións, encaminadas á establecer per tot arreu una administració honrada, y á vigorisar las energías populares. Aném, donchs, á tenir, en el terreno práctico, una série de Repúblicas plenas de vida, dintre de un régimen cada día més caduch y desconcertat. Ab aquestas foras es empresa relativament fácil llansarse á la reconquista de la detentada soberanía nacional.

Conjuntament se deixa sentir cada día més vigorosa y ben dirigida l'acció de la minoria republicana del Congrés, la qual ja no s'entrega sols á una obstrucció sistemática, just cástich infligit á un goberno que no ha reparat en agraviar al poble, sino que además sab encendre raigs de llum en la discussió de tots els assumptos que demostren y posan en clar el pensament de la gran comunitat republicana sobre tots els assumptos relatius á la bona gobernació dei país.

Al costat de las negacions á que s'ha fet acreedor un goberno desatentat, las afirmacions que reclama la opinió pública: aixís es com se dona á cada hù lo que 's mereix.

Dura encare á Barcelona la campanya de difamació y de desprestigi promoguda en primer terme pel despit dels regionalistas, els quals no poden consolar-se de que haja arribat á constituïrse dintre del Ajuntament una majoria republicana. No saben amagar la seva rabia. L'Ajuntament el volian per ells: per conquistarlo treballavan desafortats, creyent trobar á la Casa Gran medis més que suficients pera donar satisfacció á las sevas concupiscencias y als seus afanyes de mangoneig, y tot aixó ho han perdut en un sol día.

Y ara 's desfogon contra 'ls republicans que 'ls han venut, y no reparan en procurar el descrédit dels interessos de Barcelona, esforçantse en que baixi la coticació dels títuls del Dente municipal.

Pero aixís com en las urnas han sufert un serio descalabro, tant bon punt l'Ajuntament quedí constituït reberán un nou desengany. La majoria republicana está dispòsta á empendre una marxa fixa, á seguir un plan ben meditat, pera consagrar á la bona administració dels interessos de la ciutat, tots els seus esforsos. L'acort es perfecte entre 'ls regidors, y la franca correspondència entre ells y 'l poble que 'ls ha elegit, no s'interromperá ni un sol instant.

PEP BULLANGA



## UN PARTIT... PARTIT PEL MITJ



Assamblea dels fusionistas reunita pera nombrar jefe, va acabar com el rosari de l'aurora. Ja de temps els de l'una banda y l'altra venían fent tota mena de preparatius pera disputarse el dret d'empunyar el *cucharón* el día en que signessin cridats á constituïr un partit.

Donchs bé: tant els de 'n Montero com els de 'n Moret, un cop acordadas las bases de l'Assamblea, feren lo que faria l'últim cacich del últim poble pera guanyar l'elecció. Pagos de viatge y fonda als representants forasters, promesas de càrrecs y empleos, etc., etc., etc. Se buscaren además, per una y altra part, representants qual dret á pendre part en la votació era molt discutible, per haver entrat y sortit distintes vegadas del partit lliberal. Convenia reforzar la votació y á tals medis acudiren sense es crúpuls.

Y 's reuní l'Assamblea. Y comensá la votació. Mestres tots ells en l'art de la tupinada, 's menjavan l'urna ab els ulls. Votaren els aludits representants fols y comensaren las protestas. Dels crits ne vingueren els insults: dels insults las agarradas. Plogueren els cops de puny y s'enarbolaren els bastons. Un dels personatjes més significats dintre del partit sortí de l'Assamblea en mànegas de camisa, havent deixat la meytat de la levita en las grapas de un adversari.

Quín exemple més admirable de concordia, de armonía y de fraternitat!

Partit el lliberal format pera servir de puntal á las institucions, la monarquia, després de aixó, pot dir que ha quedat ben servida.

Efectuat l'escrutini resultá qu'en Montero Ríos havia tingut alguns vots més qu'en Moret, pero no 'ls suficients per obtenir la jefatura, dat qu'en la convocatoria se havia fixat qu'era necessari alcanzar las dos terceras parts.

Pero, al punt á que havían arribat las cosas, ni ab las dos terceras, ni ab las tres quartas parts 'n hi havia prou pera desempenyarla ab la deguda autoritat y ab el prestigi necessari. Els que haurían d'estar units s'odían y 's detestaban. Es impossible que may més puguin conviure junts.

Per aixó han acabat per partir peras. Y tenim un partit... partit pel mitj.

A un costat en Moret ab tots els seus amigatxos que formarán un matís més de la comunitat conservadora ab pasteigs lliberals. Ja diñhen que se 'ls hi unirán en Villaverde y fins en Romero Robledo. Tots els detritus de la ruina y del desastre constituïrán un gran pilot. Millor que s'amontonin, que aixís será més fácil la tasca d'escombrarlos.

A n' en Maura li reservan la missió de formar un partit catòlich, sumant á tots els elements reaccionaris y jesuítichs, ansiosos de continuar las tradicions vaticanistas.

Queda en Montero Ríos, que unit ab en López Domínguez y en Canalejas se disposa á fer ranxo apart, enarbolant la bandera de la democracia, pero entenémnos, de la democracia monárquica, perque

ells avans que tot y per damunt que tot son monárquichs, qu'estiman els duros per la cara del rey.

Parlemne una mica de aquest intent de restaurar una tentativa que porta en las entranyas la més radical incompatibilitat, entre la democracia qu'es el govern del poble y la monarquia qu'es el govern de una sola persona. Parlemne, ja que tant ens interessa als republicans.

Lo que vá efectuarse, ab tan mala sombra, en els temps de D. Amadeo de Saboya, lo que s'ha intentat realisar en distintas ocasions dintre de la monarquia borbónica restaurada, no té rabó de ser, y avuy menos que may.

La democracia dels monárquichs es una sofisticació de las doctrinas que sustenta el partit republicá, que al cap-de-vall no serveix per res, ja que ni 'l poble la vol, ni las institucions reals la poden admetre. No la vol el poble perque no li pot donar tot lo que aspira á obtenir. No la poden admetre las institucions reals perque merma las sevas atribucions. Es, donchs, una moneda falsa: se li veu el llantó de un' hora lluny, y es necessari treurela de la circulació.

El partit republicá s'encarregará de clavarla sobre 'l taulell.

Y quí son els fundadors de aquest nou partit del engany y la falsetat?

Una colla de fracassats. L'un, el fúnebre sancionador de la vergonyosa pau de París; l'altre, l'héroe bufo de Melilla; el de més enllá, un home de llengua expedita, pero de cervell vacilant, que ab todas las sevas evolucions y cabriolas polítichs, no ha tingut may un sol moment d'enteresa y sinceritat. Explotadors tots ells de la miseria y del descontent del poble que han contribuït ells mateixos á fomentar ab els seus errors y ab las sevas concupiscencias, no son ni tan sisquera presentables.

Es en vá que davant de la formidable avalanza republicana, que s'está formant en tot el país, ab ansias de purificació y de justicia, se disposin á servir de resguard á las institucions caducas. Quan la revinguda arribi allá hont ha de arribar, se veurá que no son de pedra, com ells se figuran; son de farina, de la farina ab la que s'amassan els pastels. No hi ha remey per ells: quedarán disolts, fets sotas.

L'època de las apostassias ha passat. Hi hagué un temps en que 'l poble estava adormit, fastiguejat de la política de la restauració, sense alé ni medis de oposar á tants escándols una formidable y salvadora resistencia. Llavors alguns impacientes, cansats de peregrinar en vá pels desolats deserts de l'oposició, abdicaren de sas ideás republicanas y 's feren monárquichs, cayent de cap á la menjadora.

Pero la rassa dels traïdors s'ha acabat. S'ha acabat també la dels tontos. Y ni un sol home dels que avuy segueixen y impulsan el moviment republicá es capás de abandonar la causa del poble, plena de robustés, illuminada ab els resplandors de una esplendorosa esperansa, per una causa caduca, es querdada y próxima á derrumbarse.

El poble avansa... y arribará al terme de la jornada.

Hi ha dugas foras, á quina més propicia, que asseguran l'èxit.

Una: l'empenta popular, cada día més briosa, á cada instant més irresistible.

L'altra: la descomposició completa dels partits de la monarquia, que ja no tenen ni una idea que pugui salvarlos, ni un home de prestigi capás de detenerlos en la rápida pendent de la seva ruina y de la seva anulació.

L'Assamblea del partit lliberal monárquich ha sigut, per lley del contrast, el més digne complement de la memorable Assamblea republicana del 25 de mars de la qual 'n eixiren estretament abraçats pera no separarse may més, els ideals republicans, ab els ideals de una patria lliure, redimida y regenerada.

P. K.



EXAN que 'ls republicans estavan dividits, que no 'ns podíam entendre... Ja ho venhen de quina manera ho arreglan ells, es á dir, els lliberals monárquichs. A crits pellets, á insults, á cops de puny, á garrotadas...

Y aixó que tots els reunits son ex. Els que menos exsenadors y exdiputats ó senadors y diputats en exercici. Els altres, exfuncionaris d'alta categoria y fins exministres.

Després de atunyinar-se, está clar, s'han dividit. Dos jefes se disputavan la direcció de la colla, y ara de una colla se 'n han fetas dugas, y aixís cada una tindrà 'l seu capítol.

¿A quina de las dos—quan arribi 'l cas—donará la preferència l'alt poder que té al seu càrrech el concedir la clau del rebost? ¿A quina de las dos preferirá, sense que 'l altra s'ho prengui á mal y s'enrabíhi?

Crequin qu'estich sumit en un pou de confusions tan fosch y fondo, com 'l abisme que tot s'ho té d'englutir!

Grans simpatías s'ha captat en Salmerón al tractar en el seu discurs del pressupost de la guerra, ab una competencia extraordinaria.

Eil ha dit, ab l'autoritat que li dona la seva qualitat de jefe de un partit poderós y popular, lo que pensa y lo que 's proposa realisar aquest, demá qu'estigui establerta la República: crear un exercit verdaderament nacional, servidor exclusivament de la patria y no de determinats interessos.

Las declaracions de 'n Salmerón han fet blanco al mitj del cor y del enteniment de tots quants aspiran á establir la consustancialitat de la forsa ar-

mada ab la nació espanyola, sense desviacions ni mescolansas.

Després del discurs de 'n Maura, aplaudit frenéticament per la majoria, en Villaverde, en García Alix y tots els companys de ministeri, s'han quedat extesos sobre 'l banch blau, com nou morts insepults.

No hi ha per ells galvanisació possible. Viñhen de la misericordia del exministro mallorquí.

¿Preguntan quan els enterrarán? Quan la pudó de descomposició sigui tan forta que ja no s'hi pugui tenir cara.

La tragedia de Montjuich ha tingut una segona part ab els presos de Alcalá del Valle: també aquests infelissos han sigut victimas dels més cruels tortments. En un escrit que han publicat en diversos periódichs, els enumeran y detallan en termes plens de sinceritat, que suscitan 'l horror y 'l indignació.

L'amich Junoy ha plantejat en el Congrés aquesta qüestió, citant no sols presumpcions, sino fets y datos positius, incontrovertibles. Y en García Alix s'ha limitat á contestar que tot era fals.

Ni l'idea de obrir una informació ha volgut acceptar de cap manera. Las victimas diñhen que sí; els butxins diñhen que no, y en García Alix, sense volguer averiguar res més, se posa al costat dels butxins.

Crech que fa bé. Aixís se trobará en el lloch que li correspon quan arribi 'l hora de la justicia.

En una hermosa carta particular ab que 'ns ha favoregut l'eminente catedràtich, Sr. Giner de los Ríos, electe regidor del districte octau de Barcelona 'ns confereix la honrosa comanda de donar las gracias als 3,338 electors que li han conferit la investidura de conceller de la ciutat, estant ell absent de Barcelona y prescindint de las sevas negativas reiteradas á acceptar un càrrech tan espinós, tantas quantas vegadas li havia sigut ofert. Las mateixas gracias ens encarrega que doném á las moltíssimas personas que aquests días 'n abrumen ab las sevas felicitacions.

El Sr. Giner de los Ríos no pot desairar al poble ni al partit. Tant prompte pugui ultimar el cumpliment de sos debers professionals, que motivan avuy la seva ausencia, anirá á ocupar el lloch que se li ha senyalat... y nosaltres sabém que no donará sino motius de satisfacció á Barcelona, y de orgull legítim als qu' en las passadas eleccions tingueren el bon acert de designarlo.

Va demostrar en Salmerón que la monarquia espanyola gasta més per clero que per marina.

Y ab aixó intenta conquistarse 'l respecte del món!

Mentres tal succeheixi será inútil buscar alianças, que no ofereixen cap garantia positiva de forsa y de respecte. A las nacions que podrián utilisarlas no 'ls hi podém brindar res més que las oracions y las ceremonias religioses de un clero opíparament pagat.

Ab l'únic ab qui 'ns podém aliar es ab el Vaticá, y no per cap fi que tingui res que veure ab la vida terrena. L'aliança ab el Vaticá únicament ens pot servir per acabárnos-n de anar al cel en cos y ánima.

Els periódichs estrangers han saludat la victoria republicana de las passadas eleccions municipals, com l'aurora de la regeneració d'Espanya. Un d'ells s'expressa en els següents termes:

«No podém menos de alegrarnos íntimament del gran despertar republicá de aqueix desgraciát poble espanyol, tan cruelment maltractat pel régimen clerical y monárquich. Es evident que sols la República es actualment capás de salvarlo de la degeneració completa, de donarli 'l desarrollo económic modern, condició indispensable de la organizació del proletariat y del creixement del socialisme, de apartarlo de aquest estat de miseria y de ignominia que fa que de 18 milions de habitants que conté Espanya, 11 milions no sápigam ni llegir ni escriure.»

Saludem ab satisfacció las eleccions del dinmenje, senyal precursor del acabament del régimen que á Espanya impéra.

La manifestació que projectavan celebrar els republicans de Madrid pera portar á n' en Salmerón un mensatge d'adhesió va ser prohibida pel goberno, á pretext de qu'entorpiria 'l tránsit per la vía pública.

No 's té semblant reparo quan se tracta de las profesions catòlicas.

Pero, en fi, prenem 'ho com ell ho disposa, y quedí ben sentat que 'l mateix goberno, que avants de las eleccions municipals deya que no eram ningú, avuy reconeix que som tant numerosos, que no podém sortir al carrer sense obstruir la vía pública, per amplia y espayosa que aquesta sigui.

A Lleyda, á Vinarós, á Tortosa y altres punts s'ha celebrat la victoria dels republicans en las últimas eleccions, ab brenadas populars que s'han vist immensament concorregudas.

Aixó vol dir, que quan arribi 'l hora, de tot lo que s'oposi al adveniment de la República, no 'n tindrem ni per un berenar.

El valent Lerroux ha marxat á Madrid á cumplir el seus debers de diputat, després de haver cumpert á Barcelona, ab tant acert y fortuna 'ls de director (no dictador) de las últimas eleccions municipals.

El día de la seva marxa publicá un notable article titulat *Fariseos*, verdadera marca de foch, estampada en el front de ses enemichs y detractors.

Que tornin aquests á treure 'l fibló, y 'l poble republicá en massa 'ls cridará:

—Torneuvose'n al cau, que se 'us veu la marcal!

Notable es la carta que ha escrit l'insigne Costa desde 'l extranger ahont se troba atenat al cuidado de la seva delicada salut.

«Acaba de probar-se diu en un de sos párrafos— que alló del 26 de Abril no sigué flama de estopa. Existíeu positivament una voluntat nacional que condemna al régimen y á l'egoista y enluherna-

classe gobernant que 'l sosté y explota en mengua de la nació. La monarquia ha retrogradat en sis mesos més que avants en sis llustres. Tindrán que veure las primeras eleccions generals que verifiqui si es qu'encare li toca ferlas á la Corona. El plebiscit d'ara á Madrid, la votació d'ara á Zargossa, son sembradas exhuberants de feconditat que germinarán y brotarán potents per tota la Península.»

Es veritat. Y quan arribi 'l hora de la sega, serém nosaltres els que dirém ab més rahó que ningú: —¡Bon cop de fals!

El bisbe de Tortosa als catòlics bilbains: «Envío un saludo cariñoso y aplaudo con entusiasmo á todos los valientes católicos bilbains que han sabido defenderse de la chusma sectaria, y sostener *sin miedo á la muerte* el honor y el culto de su amadísima Patrona.»

El bisbe de Tortosa s'equivoca. Els místichs trabucaires bilbains no van obrar com ell afirma, *sin miedo á la muerte*, sino *sin miedo á matar*... lo qual es molt distint, y eminentment catòlich, tal com ells entenen l'Evangelí.

La comissió qu'entén en el suplicatori pera processar á n' en Blasco Ibáñez per son famós article «*Al pasar*», ha emittit dictamen favorable al procesamiento.

Es de creure que si en lloch de tractarse del autor de un article hermosíssim, se tractés del autor de una estafada lletja, el dictamen s'oposaria á que l'autor de aquesta sigüés molestet en lo més mínim.

En alguna cosa s'ha de conèixer que governan els que governan.

Pero, escoltin: si 's processa al simpátich diputat per Valencia ¿cóm queda la inviolabilitat parlamentaria?

Las inviolabilitats se violan quan se té la forsa. Poble: prenne nota y obra en conseqüencia.



CAPELLADES, 14 de novembre

Vaja, que la Cooperativa de Capellades se posa en bon lloch si es cert lo que 'ns denuncia un ex-soci de la mateixa.

Expulsar sense motiu legal á quí no ha comés altre delictes que volguer aclarir cosas térbolas y reclamar lo seu, fent éas omís d'una carta dirigida al President, es prou denigrant per la Junta d'una Societat criada á emancipar als seus socis de las úrpas dels tenders que roban y enmatzinan.

Y si com assegura l'comunicant tot lo que ha passat es degut á odis personals, fonamentats ó no fonamentats, que aixó poch ens importa, llavors cau pel seu pes el dupte de si 'ls que s'aludeixen saben lo qu'es educació.

SITGES, 17 de novembre

Tota la colla d'aixebrats *carbassaires* que en altres eleccions portaren vots als candidats obrers are 'ls ha dat contra y no obstant y aixó els candidats socialistas han tingut mes vots que may y els federals ab tot y lluytat sols, sense la colla de republicans del vent que *mes escalfa*, no han fet cap mal papé. Aixó ens ha enseñyat lo que sempre els deya, que si la classe treballadora anés unida tallaria el bacallá al seu gust per mes que no vulguin el rectó, vicari, americanos, rentistas, Marsals, Misas y demés comparsaría; y sinó al temps. D'aquí dos anys tornarém la resposta als seudónims escritors del *Baluart* mossen *Periquito* y els trempats *Menut* y *Rojelito* sobre alló de la *moralitat* y otras yerbas, per ara vagin cobrant los suscripciones avans que no hi hagi mes baixas, la qüestió es ensarroná als *babaus*; lo que resultarà no trigarem gayre á véureho.

CASSÀ DE LA SELVA, 16 de novembre

Varen repartirse ab profussió per aquesta vila uns exemplars de *El Ideal* de Girona, que publicava una carta del disident republicá Sr. *Ferdinanck*, diñhent que se separa de la política local, y parlant ab un estil bastant immoral, de certs assumptos personals completament agens á la política del poble.

En ella no sembla sino que plori perque no se 'l ha fet concejal.

¡Pobre ignorant! ¡Adéu Soriano!

CORÓNS, 16 de novembre

L'ensotanat ha dit, contestant á lo que afirmavam, qu'ell es un home com els altres, pero que al parlar la seva paraula era divina. Lo primer ho sabrá la seva major dona; lo segón ens té sense cuidad.

A n' el mossó del Farinetes li correspongué la seva part en la derrota de las passadas eleccions. Tota vegada que després de celebradas aquestas preguntá ab molt interés á tendres criaturas si 'ls seus pares havían anat á votar per cert centre carcatòlich aquí instalat, donant seguidament alguns vivas que no están en harmonía ab els hàbits que vesteix.

SANTA PERPETUA DE MOGUDA, 12 de novembre

Ab motiu de la derrota que en las eleccions varen sufrir els cata-còlits units ab els casinaters, 's diu que el Sr. Secretari del Ajuntament, tan bon punt pendrán possessió els nous concejals, presentarà la dimissió. No trobém estrany que ho fassi perque fá una porció de anys que 's fá lo que ell vol, y com que ara coneix que se li acabat el pòguer remenar las cireras al seu gust, es el motiu que vol buscar un altre poble pera pòguer sé l'amo y criat, (com aquí) encare que per lograrho hagi de fer traició al alcalde com alguna vegada ha fet.

## UN CAS PATOLÓGICH

En nostre passat número publicavam la següent *batallada*:

«De fixo que *El Diluvio* no ha meditat prou lo que deya, al escriure lo següent:

«El cuerpo electoral republicano de Barcelona salvo numerosas escepciones, *ha votado*; pero no ha elegido sus candidatos: le han sido impuestos.»

Precisament *El Diluvio* es qui menos pot sostenir semblant afirmació. ¿Per ventura no va presentar, districte per districte, la candidatura dissident combinada ab l'altra ó sigui ab l'oficial?

Donchs ningú negará que *El Diluvio* li donava al elector medis de triar. Y no obstant, els dissidents van obtenir una votació irrisoria.

O bé aixó ó bé haurá de confessar bonament que la casi totalitat dels electors de Barcelona no llegeixen *El Diluvio*, ó si 'l llegeixen no 'n fan cas.

Lo qual, després de tot, potser sigui veritat.»

Aquesta puntadeta, que no li diré ignocent, però sí desprovehida de tota virulència i de tota intenció de ferir gravement al adversari, ens ha valgut per la part de El Diluvio, tot un cabàs de impropis i de atacs personals, que anem a reproduir textualment, per dos motius:

Primer: perquè vegi el públic com las gasta el net de D.ª Salvadora, quan està irritat, perquè el suscriptor se li donan de baixa, i no certament per lo que nosaltres li poguem dir, sino per obra de la seva conducta tan en desacort ab el sentit de la immensa majoria del partit republicà de Barcelona. Y segon: perquè vegi El Diluvio, que 'ls seus destarotaments en lloch de molestarnos ens recrean.

Y ara pòsinse un xiquet a distancia y vagin lle-gint:

«Roca y Roca dice que no se hace caso de El Diluvio. No somos nosotros quien debemos contestar semejante majadería; esas cosas es el público con su buen sentido, quien las resuelve. Pero lo que sí podemos afirmar es que Roca y Roca hace muchísimo caso de nosotros, como lo demuestran los varios hechos en que nos ha suplicado nuestras columnas, que ha sido siempre que por sus culpas y conveniencias ha tenido necesidad de dirigirse al público en general y a los republicanos en particular, como en los asuntos de la Junta «La Caridad», el prepararse el distrito de Tarrasa y enfadándose con El Diluvio porque insertaba en su «Sección libre» aquellos artículos de Ramón Sempau que tanto le descalabraron, porrazos que le tuvieron que ser curados en esa Casa de Socorro de los pobres de espíritu y de los que no tienen razón, llamado Juzgado, conducta tan acomodaticia é incorrecta, seguida constantemente por Roca y Roca, que en cierta ocasión el malogrado Daniel Ortiz con su fina y caustica sátira le tuvo que castigar con la siguiente chirigota, dirigida al aspirante a diputado á Cortes por Tarrasa:

«¿Quién es un chisgararibis? Roca bis. ¿Quién tiene poco en noble? Roca-doble. ¿Quién va de la guita en pos? Canta-dos. ¿Y quién tiene poco such? Roca y Ruch. Por lo servil é innoble los cuatro forman un such Roca-bis, Roca-doble Canta-dos y Roca y Ruch.»

Per acabar, una protesta y una observació. La protesta en nom de n Daniel Ortiz, que avuy per desgracia no pot parlar; però que may en sa vida sigué capàs d' escriure uns versos tan dolents, tan mal girbats com els que El Diluvio li atribueix.

Y l' observació, hem de ferla al Sr. Laribal, propietari de El Diluvio.

Ell que á ratos perduts cultiva la medicina homeopática, ha de veure ab verdadera alarma lo que li está passant al seu periódich. Quina naturalesa mes plena de mals humors es la de aquest ditxós Diluvio, que una petita puntada nostra donada l' dissepate, ja l' dimars li havia produhit una pústula y tota aquesta supuració de pús?

Créguins el Sr. Laribal, cuidis una mica de la salut alarmant del seu periódich. No trobará en el seu botiquí un bon medicament asseptich que li depuri la sanch enviada y corrompuda?

Tal vegada si 's valia dels que va propinar al senyor Gasull, en la seva última malaltia, lograría l' efecte desitjat.

Pot probarho: no costa res.

P. DEL O.

GENT DE BÉ

La veritat pura, la conciencia neta, la filantropía desinteressada y espléndida, el católich fervent á carta clossa, la mateixa bondat... La mateixa bonesa, pero en persona, palpable, visible, ab son barret de copa, els guants perfumats, l' ermilla ben plena... Donchs qué... ¿Voliau presentarla d' una altra manera? La bondat, l' excelsa bondat no té d' anar feta un pellingo!... Vermell, tan trempat, ab sos petits ulls grisos y sortits y 'ls llabris grossos, D. Claudi Capdefusta es molt estimat y respectat per tots els vebins y en totas las casas burguesas de sas aristocráticas relaciones. Ab sa senyora muller, sos nets petits y grans y fills de totas midas, viu tranquil y somrihent en el sumptuós principal del gran palau de sa llegítima propietat, el mes sever de la superba via.

Decididament, es el símbol del patriarca modern.

«Qu' es aixó de ser una mica liberalotí... No pot ser, impossible! La pitjor de las aberracions y l' mes horrendo dels pecats!... Caramba, caramba!... Una cosa ó altra!... ¿No ho creu aixís, senyor canonge?»

L' aludit personatge de civellas de plata y de manteu flamant, era d' uns trenta tres anys. L' edat de Cristo, ni mes ni menos!... (Aixís ho deya la mitja taronja de n Capdefusta.) Era un tipo molt amable, molt religiós, un veritable apóstol.

Semblava sanguíneo, voluptuós; mastegava l' tabaco ab fruició y 's bevia l' café lentament saborejantlo; pero no ho era de viciós, no més m' ho semblava á mi.

Molt guapo, ab tot y estar sech y pàlit, tenia un aspecte que descubria un considerable gastament de foras, motivat, sense cap classe de dupte, pels forts dejunis que feya, segons ell, pera enfortir la seva ánima y pels seguits disgustos que li donavan els condemnats enemichs de Cristo, donchs com á bon apóstol del Verb encarnat, s' empassava á rahó de píldora diaria insults y renechs y horribles murmuracions.

Perfectament, don Claudi... Ells son els corruptors de las masses, del poble embrutit que fuig de la santa religió y insulta als seus ministres... Foch á n' ells, donchs!... A canonadas!...

Aixís, aixís... Soch de la mateixa idea... A canonadas!... Ells son els malparlats, els republicans, els anarquistas... A canonadas, donchs, á canonadas!... baladreja don Claudi, s' aixugá el retallat bigoti ab un gesto de rabia y fiantse l' mocador á la butxaca de la levita, 's va remoure en l' asiento y escullí una pose no menos cómica que dramática.

Sa filla Matilde, l' esposa del rich comerciant en seda, mare d' un querubin, segons els interessats, y dona fogosa, casi bestial, donchs se menjava 'ls llabris, expiava fixament els mes petits extremitaments del canonge. Tan engrescada estava que haguera dit que adorava quietament l' alé del clergue.

El gran rellotje feya mes fondo l' silenci y l' cap buit del senyor Capdefusta caygué suauement sobre l' pit, sas dos rodonas mans s' enllassaren damunt del ventre abul-

tat y aquell sér comensá á dormirse pera no sentir, sens dupte, l' aburrimient del que no fa res. Las miradas de Matilde y del canonge van toparse. Van mantenirse ardentes, fixas, desafiantse. Ella va guanyar.

Y ell roig, suhant casi, va tossir sense sapiguer qué fer, y al veure que don Claudi 's desvetllava, va despedirse.

—Marxarém junts. Aquí m' adormiré... ¡Caramba, caramba!... Y tots tres s' aixecaren.

—Ja se 'n va, senyor Doctor?... Ho sento... —Se li ofereix alguna cosa, senyora?—li pregunta ell, esgroguehintse.

—Res, que demá... vull sortir... Estich aburrida d' estar-me tant á casa... —Ho comprench... ha fet tants días de lit... —Y com que m' la parroquia hi ha la lluhida comunió de las Madres cristianas... ¿Me confessará, veritat, senyor Doctor?

—Ah, caramba, caramba—digué maliciosament el bó de don Claudi—els teus pecats tindrás!... Conque vosté 's queda?... Adios, pues... Abur Matilde...

—Vindrás tart?... Ahont vas papá?

—Ahont vaig? Te sembra poch directe aixó de preguntarme ahont vaig? ¡Ahont vaig, ahont me 'n vaig; pues, á pondre l' soll!... Ahont vols que vagi!... Caramba, caramba de donas!... Fas com la teva mare!...

Y tancá la porta.

La Matilde era luxuriosa com el seu pare. Va donarli un pessich en el bras y tancant la porta corredora se li tirá al coll.

—Aquí no, no puch. No estém segurs del tot. En casa del meu amic... ah... no, de cap manera!... Demá ó demá passat, quan surtis, passas per allí... Ara no... t' ho demano Matilde!...

Quan el canonge marxava, entrava en el pis la senyora de n Capdefusta, que tornava de passeig ab el ninet, el querubin, pàlit y malalt com l' esquelet que tenia per pare. Feya una llástima!...

—Hola, monin, besa la mà al senyor canonge. Ell estima molt á la teva mare. Ha resat molt per la meva salut... —Y al papá també l' estima ¿oy?...

Aixó es repugnant! M' ataca 'ls nervis!... No puch mes.

Pera acabar, sols me falta dirvos que á la nit tingueren de retirá l' sopá de taula.

Era molt tart y don Claudi no tornava. Estavan alarmats.

A l' últim arribá un cotxe y l' pujaren á pes de brassos Res; li havia agafat un atac en casa d' uns amichs. Je, je, en casa d' uns amichs!...

Oh, la gent de bé, la gent de bé!...

MALL

XANFAYNA

Ja tenim en Canalejas, el polítich movedís, carregant la conductora per mudá altre cop de pis.

Primer va está á can Sagasta, després va aná á viure sol, més tart sigué algun temps hoste del «Radical espanyol».

Ha viscut ab don Camilo, á casa 'ls republicans, quinze días ab els moros, dos mesos ab els cristians.

Y es clar, lo que 'ls vebins diuhem: —¿Qué redimontri ho deu fer que 's mudí ab tanta freqüencia? ¿Qu' es que no paga l' lloguer?

—Escolti, senyor deixeble, á veure si 'm sabrá dir el nom d' una cosa dura, la més dura que ha existit.

—El ferro. —¿Santa ignocencia! —El mármol negro. —¿Ni 'ls mils! —El bronce. —Veig que no hi dona. —El diamant.

—Ja hi va més prim. Pero ab tot, no es aixó encare: la cosa que jo vull dir es més moderna y 's troba precisament á Madrid.

—¿Callit! Ja ho sé. (La epidermis del senyor García Alíx!

¿Han vist quin gran discurs el de Fulano? ¿Y l' de Sotano? ¡Alló es xafarho bé! ¿Y l' de Mengano? Quatre horetas justas ha estat fent las delicias dels oyents.

Podrá ser que 'ns perdém per poch senderi, per falta d' esperits forts y deserts, per falta de valor... pero, no temin; per falta de discursos no 'ns perdém.

Davant del mirall vestintse d' un matí l' oncle Sam va adonarse de que duya un sombrero molt tronat.

—¿Cóm ho arreglaré—va dirse—per sortir prompte del pas, procurantme un barret maco sense haver de gastá un ral?—

Després d' un' hora d' estarse dali que dali, rumiant, al bon yanki va acudirli un expedient bastant pla.

Se llença al carrer, s' arriba á l' América Central, y, res... Ja han vist ab quin garbo 's ha fet seu el Panamá.

No sé si per amor ó á consecuencia d' haverse despertat de cop el fret, s' assegura que l' joven Villaverde s' unirá molt aviat ab la Moret.

Desde ara ho profetiso: l' matrimoni viurá unit mentres pugui omplirse el pap, pero l' día que l' ranxo se li scabi, ja veurán com se tira 'ls plats pel cap.

Hi ha huelgas á Rio-Tinto, huelgas á San Sebastián, huelgas aquí á casa nostra, huelgas en trenta mil parts.

¿Vritat que un estat de vaga poch menos que general, al govern que 'ns desgoverna l' hauria de preocupar?

Donchs, al revés: com si encare ens veyés massa enfeynats, ara tracta d' imposarnos el descans dominical.

Si veus gran moviment d' espléndits trens y de superbas naus accoradas; si sents soroll de bandes militars y l' eco repetit d' alegres salvas, no ho extranyis, oh Fábí amich: son reys que 's visitan, astuts, els uns altres; son reys espavilats y previsors que van á tot arreu... menos á Espanya.

Empiat dels mil disgustos que las Cortes li solen dá, don Raymundo l' millor día las disoldrá.

Així al menos s' assegura que l' home ho ha avisat ja á quatre amichs que l' anavan á consolar.

¡Ilusiones engañosas, que l' temps li arrebarará!... ¡Disoldre el Cortes!... Com no siguin las de Sarriá!...

C. GUMA

GENT FINA



Ué tontos, pero qué tontos han sigut els directores del partit fusionista de no haver explotat, á manera d' espectacle, la reunió que dimenge van celebrar á Madrid pera nombrar jefe de la colla!...

Si arriban á anunciar la funció ab una mica de trassa, deixant no més entreveure algo de lo que allí havia de passar, ni que haguessin posat l' entrada á cinch duros, omplan el local y de segur que á la porta hi hauria hagut empentas.

¿Ja ho crech!... ¡Pues no es res aixó de poguer presenciar com els pares de la patria, las eminencias de la nació, se diuhen el nom del porch y s' agarbonan y van á bofetadas ni més ni menos que una quadrilla de trinxerayres de l' Hostial... —Vosté es un traydor! —Vosté un farsant! —Arri al canyet! —Poca solta! —¡Siverguénsal!... ¡Piff! ¡plaf! Cósca per aquí, garrotada per allí, un barret en l' ayre, un senador de costellas!...

Vaja; tornarán ó no tornarán els fusionistas á escalar el poder; pero per anys que passin, jamay els perdonará Espanya la desatenció que ab ella van tenir l' últim diumenge no convidantla á veure com els individuos de la plana major del partit s' inflavan mútuanment els nassos.

Y que no vinguin ara fent l' ignocent, alegant que lo que va succehir en la reunió ells no podían presumirs' ho.

Aixó no es cert. Y tant no ho es, qu' entre 'ls conspicuos de l' agrupació ja feya días que, encare que sotto voce, no 's parlava d' altra cosa que del escándol que 's preparava.

—Vigileu en Romanones—deya un:—S' ha comprat un bastó de ferro, y fa corre per aquí que romperá l' urna, la taula y hasta l' cap del president si de la votació no resulta triunfant el senyor Moret.

—¿Ja ho sab en Moret aixó?

—Ell diu que no, pero jo juraría que sí, perquè un bastó de ferro no es cosa que acostumi á comprarse sense l' beneplácit dels jefes.

—¡Donchs sí qu' estém frescos! En Vincenti per la seva part s' ha atrevit á declarar que si l' elegit no es en Montero Ríos, mourá tal sagramental, que del edifici del Senat no 'n quedará pedra sobre pedra.

—Avisém al Govern!...

—¡No! Que lo qu' ell faría sería afegir llenya al foch. ¿Qué més vol el Govern sino veure com ens exterminém nosaltres ab nosaltres? Lo que convé es callar, resignarnos y acudir á la reunió confessats y combregats. La patria ens exigeix aquest sacrifici, y per la patria s' ha de dar tot; hasta la vida.

—En quant aixó, estich tranquil: jo ja la tinch assegurada.

—Donchs á la junta, y surti lo que surti! —A la junta! —

De creure lo que un qu' está en l' intríngulis assegura, en Vega Armijo, president de la reunió, avants de sortir de casa va fer testament. Tals cosas esperava qu' en la famosa assamblea anavan á succehir.

Y ni ell ni 'ls que com ell pensavan van equivocarse. ¡Quina saragata, fillets de Den, y quin desbordament de passions y celos mal comprimidos!...

Alló—diuhen els que van tenir la sort de presenciarho—era una cosa que no s' ha vist may, ni als circos gallístichs, ni als balls de patacada, ni als mateixas plassas de toros, centros, com tothom sab, de la llibertat d' accions y de llenguatge.

Els amichs de n Moret volían menjarse als amichs de n Montero Ríos. Aquésts aixecavan els punys y amenassavan ab no deixar de las tropas de n Moret ni l' furriel per contarho.

—¡Ordre!—cridava en Vega Armijo fent el valent, pero esperant de l' un moment al altre haver d' entregar l' urna á la multitud y l' ánima al Criador:—¡Ordre, senyors... y demés individuos presents! Sense ordre es imposible fer res. ¿Qué dirá l' país si demá arriba á enterarse del lamentable espectacle que aquí estém donant?...

—¿Que digni lo que vulgui! El país que 's cuydi d' ell. ¡Volém per jefe en Moret!

—¡Volém en Montero Ríos!

—¡Fora gallegos!

—¡Abaix els andalusos!...

—¡Tinguil!... (Una bofetada).

—¡Tomil!... (Un revés).

A empentas y rodolons y entre cósas y estiradas de cabells, va poguerse fer l' escrituri. 210 dels reunits havían donat el vot á don Eugeni: 194 havían votat per don Segimón.

Y com que ni l' un ni l' altre tenían las dugas terceras parts dels sufragis, va resultar que tot alló no havia servit de res.

Es á dir, de res sí: ha servit pera dividir l' anti-gua agrupació sagastina, de la qual una part se 'n ha anat ab en Moret y l' altra s' ha ofert en tot y per tot á n' en Montero Ríos.

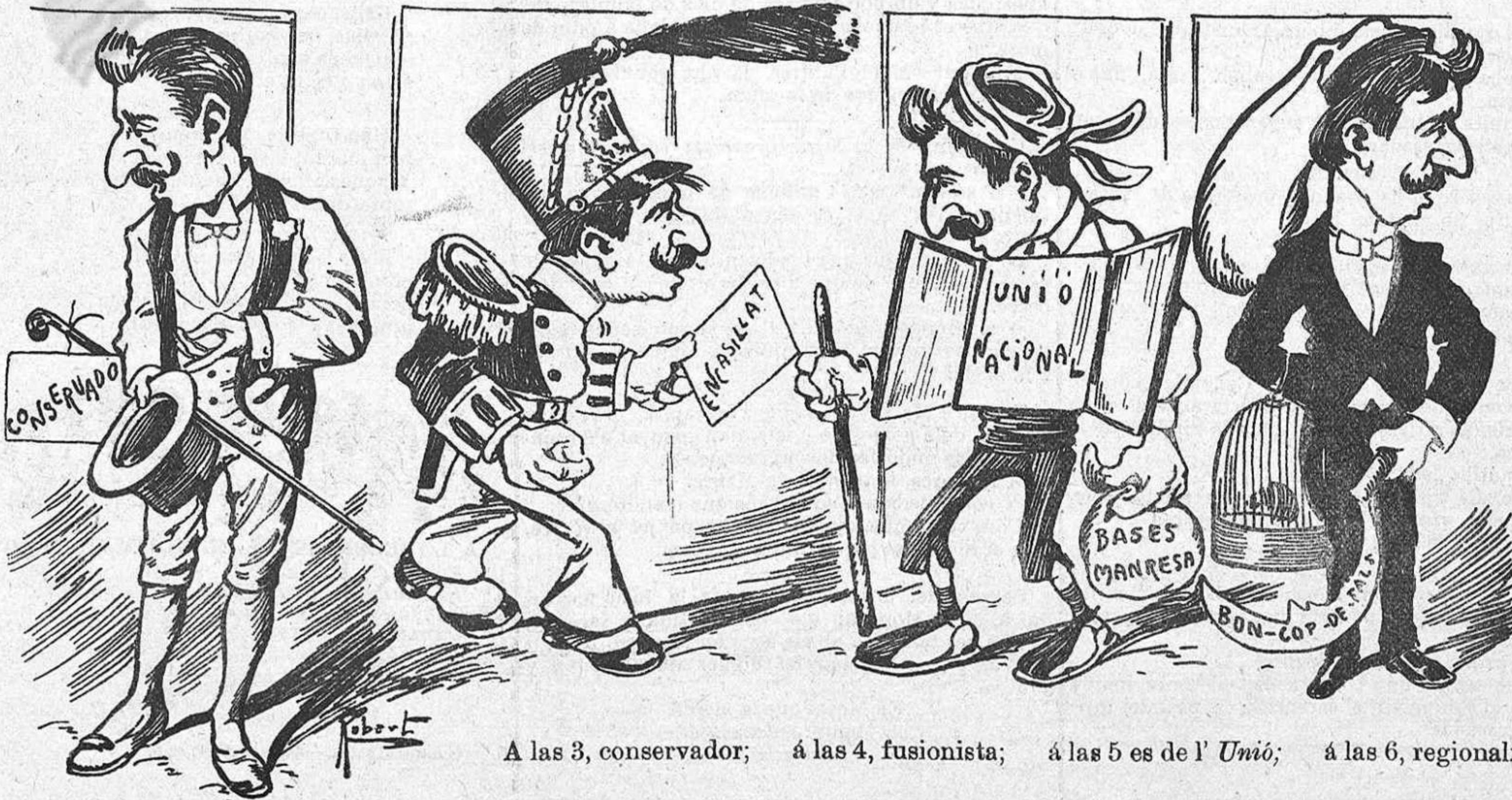
Els que 's prenen la política com una broma, d' aixó se 'n riuhem y hasta asseguram que encare hi han guanyat.

—Teniam un partit fusionista—diuhen—y ara 'n tenim dos. ¿En qué pot perjudicarnos aquesta abundancia?

Efectivament, en res. Mentres el país sápigam no fer cas ni dels uns ni dels altres, tan se val que hi hagi un partit fusionista, com dos, com tres, com mitja dotzena.

De totes maneras, després de fer constar una vegada més que 404 pares de la patria han convertit

Un transformista notable.—Frégoli-Rusiñol



A las 3, conservador; á las 4, fusionista; á las 5 es de l' Unió; á las 6, regionalista.

## La gent d'ordre



Els conspícuos del partit fusionista, elegint pacíficament el seu jefe.

el saló del Senat en una pista de fox-terrier, crech que debèm saludar el resultat de l'assemblea en la forma clàssica.

¡El fusionisme es mort!  
¡Visca el moretisme!  
¡Visca el monerisme!  
Y si en Vega Armijo s'anima y s'estableix, no tindrem inconvenient en cridar també:  
—¡Visca el vega-armijisme!...

FANTÀSTICH



ERA fer una truyta s' necessitan quatre coses: ous, oli, foch y paella.

Pera fer una truyta democràtica monàrquica, son també necessaris els mateixos elements. Y 'ls que s'proposan confeccionarla no 'n tenen cap.

D'ous, no cal parlarne, ni 'n tenen, ni n'han tingut may.

El seu oli data de la revolució del 68 y se 'ls ha tornat morca.

El foch està concentrat en el partit republicà.

Y en quant a la paella, tant es que risquin, com que rasquin, no se 'ls permetrà ara ni may que la pugnin agafar pel mànec.

No cal que diguin: els liberals monàrquics estan molt units.

La proba es que quan se veuen junts, fins s'agarbonan.

Tant units están, que per separarlos es necessari ferho a estiragassadas.

En Gasset se 'n ha anat a la provincia de Huesca a inaugurar un pantano.

Fá bé.

Encare que més empantanegat de lo qu'está 'l goberner de que forma part ja no es possible estarhi.

Empantanegat, ab l'aygua al coll, y beventia a grans glopadas.

Tant en Montero Ríos, com en Canalejas, com en López Domínguez declaran que portaran las sevas aficions democráticas, fins arribar als llindars de la República.

Será inútil que s'hi atansin.

Perque allà trobaran als centinellas republicans, ben desperts, arma al bras, y cridantlos'hi:

—Atrás, pasteleros!

En la sepultura hont dorm en Sagasta l'últim descans s'han sentit aquestes dias rumors extranyos, misteriosos.

¿Y no saben a qu'eran deguts?

Senzillament, a que D. Práxedes al veure lo que passa en el seu partit, s'arrancava 'ls pels del tupé a estiragassadas.

Una afirmació de 'n Moret, en el debat promogut per en Salmerón:

«Necesitamos imitar a la Francia de 1870 y 1871, por punto de partida.»

Está bé, femho. Pero tinguis en compte que 'l punt de partida de la Fransa de 1870 y 1871, va ser l'establiment de la República.

Cada vegada que 'l tremendo García Alix intenta pronunciar un discurs, en el saló de sessions se declara una desbandada de diputats.

A tal extrém ha arribat l'home que pretenia ser el camàlich providencial de las instituciones.

Els republicans no 'l podém veure; y 'ls seus mateixos amichs no volen sentirlo.

L'oncle Sam ha ficat la bruixa a la República de Colombia, logrant que se 'n separessin els estats de Panamá, precisament allà hont radica 'l canal interoceànic en projecte.

Ja té, ab tal motiu, terreno per sentarhi 'l peu. Difícil será ferli abandonar la presa.

Ha agafat a l'América per la part més estreta y delicada. Com si diguessim pel ganyot.

Uns quants banquers de Barcelona han tingut l'humorada de dirigir un telegrama a 'n Villaverde, felicitantlo calurosament «por su dignísima y enérgica actitud en el Congreso, en defensa de la Ley, del orden y de las instituciones.»

Millor haurian fet anant a trobar al Cardenal pera comprarli, costés lo que costés, una benedicció apostólica y un bon número de días de indulgencia, que aixó es lo que 's dona a 'n els malalts a punt de mort.

Y si tant volían lluhirse, ja que son banquers, podían encarregar-se de la caixa.

Una opinó de 'n Navarroerverter sobre 'ls presupostos:

—L'augment de 244 milions de pessetas que han tingut en deu anys, es senyal de riquesa y de adelanto.

Lo qual vol dir que l'adelanto y la riquesa de una nació depén de que li escorrin fins el moll dels ossos.

¡Y als homes que aixís s'expressan se 'ls paga un sou, per haver, sent ministre, ajudat a escorxar a la nació!

També a Mallorca, no sols a la capital, sino en la majoria dels pobles de l'isla, han guanyat els republicans las majorías dels ajuntaments.

¡A Mallorca, la terra de 'n Maura!

¿Y com queda ara aquest insigne mallorquí?...

¡Cóm volen que quedil... Sol y penjat al sostre, com el bisbe del porch dintre 'l rebost!

Després del últim escàndol de la fusió monàrquica, ni en Moret ab els seus partidaris farà res, ni farà res tampoch ab els seus en Montero Ríos.

L'un y l'altre s'han fet dignes de un redolí, y aquí vá:

En Moret queda morat y en Montero, desmuntat.

Uns bromistas francesos van publicar un mani fest proclamant al general Borbón, candidat al trono de Fransa.

¿Y ara?  
¿Quán s'havia vist qu'en plé mes de Octubre hagués de realisar-se una segona edició de las festas de Carnestolitas?

En l'actualitat hi ha a Espanya no més que 3,000 escolars de primera ensenyansa vacants.

3,000 escolars que no donan per viure, y que per consegüent no troban mestre que s'avingui a ocuparlas.

Apúntinse aquest dato vergonyós els turiferaris de la institució monàrquica.



Diuhen qu'en García Alix de plantá un colmano tracta: si 's posa a vendre turró, no n'hi faltará de barra.

Jo hi vist una Messalina volguent ser dona de bé; jo hi vist un famós ex-pollo predicant l'ordre al Congrès.

Crits, cops de puny, garrotadas... ¡Ximple, imbécil, poca-penal... —¿Qu' es aixó?— Que 'ls fusionistas están elegint el jefe.

Han fugit las arenetas, han marxat els días llarchs... Y aquests bútxaras que 'ns manan, ¿quin día se 'n anirán?

Mare, si 'm voleu fer frare, no me 'n feu de Santander, perque sembla que allí 'l poble pren per fogóns els convents.

L. WAT



A LO INSERTAT EN EL ULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Es-cu-llits.
- 2.ª ANAGRAMA.—Parell—Paller.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La salsa del amor.
- 4.ª CADENA DE PUNTS.—  
O R  
R E M  
M A R  
R A M  
M I L  
L A
- 5.ª GEROGLÍFICH.—Quatre y set, onze.

## CORRESPONDENCIA

Caballers: Jaume Llach de V., Antoni Mercader Martí, G. T., Juli Palau, A. Nimal, P. Foguera, Llobachs del Forn y Magriscolis: No pot ser.

Caballers: F. Joanet, Joan Catau, Marqués Suís y Surriñagas: Mirarém de que sigui.

Caballer: Salvador Cinca: No volém ocupar nos de semblants personatjes.—Ricart A. Orriols: Els pensaments son débils y tristos, y las máximas otro que tal.—

Noy del Prat: Si aquella barretina de que 'ns parla estava tractada com el vers que 'ns envia, segur que ne devia agradarnos.—Eusebio Casanovas Arderius: La poesia es detestable, aixís, tal com sona.—Clarinet: Si l'espay ho permetés, prou, de mil amores...—G. A. V. (Sabadell): Els epígramas no resultan prou xarmants.—

Francisco Llenas: Veurém si 'ns cab a LA CAMPANA.—Cecilio Castells: Las noyas s'han de tractar millor: per alguna cosa s'anomenan sello beco.—Pepet del Carril: Gracias per tot.—Rampells: De las dugas composicions, preferim la fabuleta.—Joseph Roselló: Está molt bé, com de costum.—J. Costa Pomés: Rebut els originals. Vosté es un gran home.—F. C. (a Pistola): No 'ns interessa lo suficient.—S. A. y C.: Gracias per la llançanissa.—Antoni Roqueta: Aixó es massa trist. Pel Pel & Ploma, bueno...—Pere Jan: No val la pena de donarlos aquest gust.—Evaristo Rusiñol: No 'ns va.—

P. Samarcá: Els versos de vosté semblan cohetes xiuladors. Ho tindrem present.—Ramón Grau: Els defectes hi son a cabassos.—Un antic suscriptor: Avans de parlarne, l'hauríam de veure de a la vora. Fassins'hi de bó —J. V. (Vendrell), F. V. (Cantallops), J. T. y C. (Castellvell), J. R. y altres (Cornellá), F. R. (Tordera), J. B. B. (Torroja), J. M. C. (Espolla), P. M. (Trempe), F. B. (Llansá), P. P. y P. (Alella), A. F. (Canonja), J. G. S. (Canonja), J. C. S. (Canonja) y J. E. Monistrol: No 'ns es possible insertar sas cartas per varias rahons.

PRÓXIMAMENT

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

PERA 1904

El mes antic dels almanachs polítichs ilustrats que s'publican a Espanya.

Está acabantse ràpidament l'impressió

¡Sortirá aviat!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª